

מרכז המידע הישראלי לזכויות האדם בשטחים (ע.ר.)

بتسيلم - مركز المعلومات الإسرائيلي لحقوق الإنسان في الأراضي المحتلة

B'tselem – The Israeli Information Center for Human Rights in the Occupied Territories

תחקיר: התעללות ועינויים בחקירותיהם של עשרות קטינים בנקודת המשטרה בגוש עציון

אוגוסט 2013

סקירה

מאז נובמבר 2009 נמסרו לבצלם עשרות עדויות מפלסטינים תושבי המחוזות בית לחם וחברון, רובם קטינים, אשר דיווחו כי נחקרו באלימות קשה, שהגיעה בחלק מהמקרים לעינויים, ובאיומים בנקודת המשטרה בגוש עציון, הנמצאת בגזרת מרחב חברון של מחוז ש"י. מהעדויות עולה, כי במהלך החקירות נדרשו הנחקרים להודות בביצוע עבירות, ברוב המקרים ביידוי אבנים. ברובם המוחלט של המקרים, הפסיקו החוקרים את האלימות שהופעלה כלפי הנחקרים ברגע שהודו באשמה.

זכותו של כל אדם להיות חופשי מהתעללות ומעינויים – פיזיים או מנטליים – היא אחת מזכויות האדם הבודדות הנחשבות לזכות מוחלטת, כזו שאין "לאזן" מול זכויות או ערכים אחרים ושלעולם לא ניתן להשהות או להגביל, גם לא בנסיבות הקשות של מלחמה או מאבק בטרור. זכות זו נהנית כיום מהמעמד הגבוה והמחייב ביותר במשפט הבינלאומי. בוודאי שהודאה שנגבתה תוך הפרה של זכות זו אינה יכולה לשמש בסיס להרשעתו של אדם.

החקירות:

בנובמבר 2009 החלו להגיע לבצלם דיווחים אודות אלימות של חוקרים כלפי קטינים שנחקרו בנקודת המשטרה בגוש עציון. עד יולי 2013 גבו תחקירני בצלם 64 עדויות תושבי שמונה ישובים בדרום הגדה המערבית, שדיווחו על אלימות שהפעילו נגדם חוקריהם בנקודת עציון. 56 מהם היו קטינים בעת שנחקרו.

הנחקרים תיארו בעדויותיהם אלימות פיזית קשה שהופעלה נגדם במהלך החקירה או התשאול, שבחלק מהמקרים הגיעה לדרגת עינויים. האלימות שתוארה כללה סטירות, מכות אגרופ, בעיטות ומכות באמצעות חפצים כמו אקדח או מקל. חלק מהעדים דיווחו גם על איומים: ב-12 מהמקרים טענו הנחקרים כי חוקר איים עליהם בתקיפה מינית או באונס שלהם או של בנות משפחתם ובפגיעה באברי המין. בשישה מקרים העידו הנחקרים כי חוקריהם איימו להוציא אותם להורג, בשמונה מקרים דיווחו הנחקרים כי החוקרים איימו עליהם כי יפגעו בבני משפחותיהם ובחמישה מקרים אחרים איימו כי יחשמלו את הנחקרים, בין היתר באופן שיפגע בפוריותם.

בנוסף, ב-12 מהמקרים טענו הנחקרים כי הודאתם הראשונית נגבתה על ידי חוקר בלבוש אזרחי, ולמיטב ידיעתם החקירה לא הוקלטה בשלב זה. רק אחרי שהודו ביידוי אבנים הם הועברו לחדר אחר, שם דרש מהם חוקר במדי משטרה למסור את הודאתם שוב, והפעם הם הוקלטו. לאחר מכן הורו להם החוקרים לחתום על מסמך בעברית, שפה שבה אינם שולטים, מבלי שידעו על מה הם חותמים.

טיפול הרשויות בנושא:

בין השנים 2009 ו-2013 העביר בצלם למח"ש 31 תלונות בשם של פלסטינים שדיווחו הם כי נחקרו באלימות ובאיומים על-ידי חוקרים בנקודת עציון. בשאר המקרים שתיעד בצלם העדיפו הנחקרים או משפחותיהם שלא להגיש תלונה למח"ש, בין אם מחשש שהדבר יוביל לפגיעה בבנים שנחקרו או בבני משפחה אחרים ובין אם בשל חוסר אמון כללי במערכת המשפט הישראלית.

20 מתוך 31 הנחקרים שבשמים פנה בצלם למח"ש חזרו בהם בסופו של דבר מהכוונה להגיש תלונה במח"ש ולמסור את עדותם, מאותן סיבות שהרתיעו מתלוננים אחרים. מח"ש החליטה שלא לחקור כלל תלונות שבהן המתלונן לא הגיע כדי למסור את עדותו ועל פי מה שנמסר לבצלם, המידע שהעביר הארגון לגבי מקרים אלה לא נבדק כלל, על אף שיכול היה לסייע בחקירת התופעה.

מח"ש פתחה בחקירה רק לגבי 11 המקרים שבהם מסרו לה המתלוננים עדויות. שלושה מתיקי החקירה נסגרו ובשמונה, שכולם נפתחו החל מחודש יוני 2012, החקירה טרם הושלמה.

במסגרת פניותיו למח"ש דרש בצלם כי נושא האלימות בחקירות בנקודת עציון יטופל באופן מערכתי וכי מח"ש לא תסתפק רק בחקירה פרטנית של התלונות עצמן. במקביל, העלו נציגי בצלם דרישה זו גם בפני גורמים במשטרה ובמשרד המשפטים. בתשובה נמסר לבצלם ממח"ש כי אכן מתקיימת גם בדיקה מערכתית של הנושא.

על אף פניות רבות למשטרה לא הצליח בצלם לקבל תשובה רשמית לשאלה האם ננקטו צעדים כלשהם לטיפול בתופעה, ואם כן, אילו. כל פניותינו למשטרה נתקלו בהכחשה. כך, למשל, בפגישה שהתקיימה ב-7.1.13 בין נציגי בצלם לבין מפקד מרחב חברון במשטרה הכחישו נציגי המשטרה את קיומה של תופעה זו. נציגי המשטרה לא התייחסו לתלונות עצמן בטענה כי הן נמצאות בחקירת מח"ש ועל כן אין להם יכולת לבדוק את פרטי המקרים מחשש לשיבוש החקירה. בפגישה זו נמסר לבצלם גם כי קצין החקירות של נקודת עציון הוחלף, אך הודגש כי הדבר נעשה ללא כל קשר לתלונות בצלם.

ריבוי העדויות בנוגע לאלימות במהלך החקירות בנקודת עציון, ופרק הזמן הממושך שבו הן התקבלו, מעלה חשד כבד כי אין מדובר רק בחוקר בודד שבחר לאמץ שיטות חקירה בלתי חוקיות אלא במערכת שמגבה אותו ומאפשרת להתנהלות כזו להתקיים. למרות זאת, ככל הידוע לבצלם, לא נעשה עד היום מאמץ אמיתי למנוע את המשך ההתעללות ולא נערכה בדיקה של כל המערכת. כל שנעשה הן חקירות של תלונות בודדות הנמשכות מזה למעלה משנה. מערכת אכיפת החוק מאפשרת מציאות זו, על אף שכל הגורמים הרלוונטיים מודעים לכך שהטענות עוסקות באלימות כלפי קטינים במהלך חקירות, שבחלק מהמקרים אף הגיעה לכדי עינויים.

עקב חומרת החשדות והיקפם, על מח"ש ומשטרת ישראל לקיים בדיקה מערכתית של התופעה ואם יאומתו הטענות, לשים לה קץ לאלתר ולנקוט צעדים משפטיים ומנהליים נגד האחראים, כולל בעלי תפקידים שידעו על התנהלות זו ואפשרו לה להמשיך להתקיים. כמו כן יש לוודא את קיומם של מנגנוני פיקוח יעילים שימנעו הישנות מקרים דומים.

על מח"ש להשלים לאלתר את חקירת המקרים, הנמשכת כבר מזה למעלה משנה, ואם יימצא כי יש אמת בטענות, יש לנקוט צעדים משפטיים נגד האחראים ולמצות עמם את הדין.

לבסוף, אם יתברר כי הודאות שנסחטו באמצעים לא כשרים שימשו ראיה מרכזית בהעמדה לדין של הנחקרים או של אנשים אחרים, יש לפסול את המשפטים שהסתמכו על הודאות אלה ולנקוט בכל הצעדים המתבקשים מכך.

עדויות הנחקרים

העדויות נגבו על ידי תחקירני בצלם: סוהא זייד, מוסא אבו השש ומנאל אל-גי'עברי. להלן קובץ מתוכן:

"החוקר הכניס אותי לחדר. הוא תפס את הראש שלי והתחיל לדפוק אותי בקיר. אחר כך הוא נתן לי אגרופים וסטירות ובעט בי ברגליים. הכאב היה עצום והרגשתי שאני לא מסוגל לעמוד על הרגליים. אחר כך הוא התחיל לקלל אותי. הוא אמר דברים גסים מאוד עליי ועל אמא שלי. הוא איים לאנוס אותי ולעשות בי מעשים מיניים אם אני לא אודה בזריקת האבנים. מאוד פחדתי מהאימים שלו בגלל שהוא היה מאוד אכזרי ובגלל שאף אחד לא היה בחדר חוץ משנינו. נזכרתי במה שראיתי בחדשות כשחיילים בריטיים ואמריקאים אנסו וצילמו אזרחים עיראקים עירומים". (מ.ח., בן 14, תושב חוסאן)

מ.ח., תושב חוסאן, היה בן 14 בעת שנעצר בנובמבר 2009. בעדות שמסר לבצלם סיפר על חקירתו:

"החוקר לבש בגדים אזרחיים. הוא הציג את עצמו בשם "אבו דאוד". הוא הכניס אותי לחדר. הוא שאל אותי אם זרקתי אבנים וכשאמרתי שלא, הוא תפס את הראש שלי והתחיל לדפוק אותי בקיר. אחר כך הוא נתן לי אגרופים וסטירות ובעט בי ברגליים. הכאב היה עצום והרגשתי שאני לא מסוגל לעמוד על הרגליים.

אחר כך החוקר התחיל לקלל אותי. הוא אמר דברים מאוד גסים מאוד עליי ועל אמא שלי. הוא איים לאנוס אותי ולעשות בי מעשים מיניים אם אני לא אודה בזריקת האבנים. מאוד פחדתי מהאימים שלו בגלל שהוא היה מאוד אכזרי ובגלל שאף אחד לא היה בחדר חוץ משנינו. נזכרתי במה שראיתי בחדשות כשחיילים בריטים ואמריקאים אנסו וצילמו אזרחים עיראקים עירומים.

הפלתי את עצמי על הרצפה וצעקתי שלא עשיתי שום דבר ולא זרקתי אף אבן. החוקר אמר לי לעמוד על הרגליים ונאלצתי לעמוד למרות שהרגליים כאבו לי מאוד. הוא לקח אותי לחדר אחר. הוא כתב במחשב שלו ואחר כך שמעתי אותו מדבר בטלפון עם מישהו. הוא אמר לו: "בוא תיקח את הבן שלך מפה". הבנתי שזה אבא שלי.

בערך חצי שעה אחר כך אבא שלי הגיע וחתם על ערבות שאני לא אעשה שום דבר. אחר כך הוא לקח אותי הביתה. במשך יומיים שכבתי במיטה והרגשתי כאבים בכל הגוף. בעיקר כאבו לי הראש, הכתפיים והרגליים. לא הצלחתי ללכת רגיל וצלעתי".

שלושה ימים לאחר מעצרו, נעצר מ. בשנית. כוח של חיילים שהגיע לביתו בשעות הלילה עצר אותו והעבירו שוב לנקודת המשטרה בעציון. בעדותו סיפר מ. על חקירתו במעצר השני:

"החיילים הכניסו אותי לחדר שהיו בו שני חוקרים, אחד מהם היה אותו חוקר שחקר אותי בפעם הקודמת, "אבו דאוד", ואת השני לא הכרתי. "אבו דאוד" אמר לי: "שלחתי אותך הביתה ואחר כך גיליתי ששיקרת לי".

החוקר השני לקח אותי לחצר והתחיל לתת לי סטירות ומכות ובראש. הוא בעט בי בכוח ברגליים ואחר כך תפס אותי בחולצה שלי וזרק אותי על הרצפה. הרגשתי שכל העצמות שלי נשברו. אחר כך הוא הלך והשאיר אותי בחוץ הרבה זמן. אני חושב שעברו כמה שעות".

מ.ח. שוחרר בערבות בבוקר למחרת החקירה, ללא המשך ההליכים נגדו.

הוא מסר עדות למח"ש במסגרת חקירה שנפתחה בעקבות תלונת בצלם. תיק המח"ש נסגר בעילה של חוסר אשמה.

"החוקר עזב את החדר וחזר כשהוא מחזיק בכבל חשמלי להנעת מכוניות. הוא חיבר לידיים שלי את שני התופסנים ושם תופסן שלישי בין הרגליים שלי, ליד איבר המין. הוא איים עלי שהוא יפעיל את החשמל אם אני לא אודה. החוקר אמר שאם הוא יפעיל את החשמל אני לא אוכל להביא ילדים". (א.מ., בן 15, תושב בית אומר)

א.מ., תושב בית אומר, היה בן 15 בעת שנעצר במאי 2010:

"החוקר הכניס אותי לחדר קטן. הוא אמר לי לשבת על הברכיים עם הפנים לקיר והציג את עצמו בשם "אבו זכי". הוא שאל אותי אם אני רוצה לחזור הביתה ואמרתי שכן. החוקר אמר שאם ככה אני צריך לענות על כל השאלות שהוא ישאל אותי ואני הסכמתי.

החוקר שאל אותי למה אני זורק אבנים על חיילים ועניתי שלא עשיתי את זה. הוא אמר לי שאני מתחיל את החקירה ברגל שמאל ושאל למה אני עושה את זה. עניתי שאני אומר את האמת. החוקר שאל אותי מי מארגן את תהלכות המחאה בכפר ועניתי שאני לא יודע. החוקר התעצבן. הוא אמר לי שאני כנראה לא רוצה לחזור הביתה ולראות את אחי הקטן, אנס, בן השנתיים. הוא אמר לי שהוא יודע שאני אוהב את אח שלי, שבוכה עכשיו ומחכה שאני אחזור. הוא שוב אמר שישחרר אותי אם אשתף פעולה. עניתי שאין לי מה לספר.

החוקר ניגש אלי מאחור ושם את הברכיים שלו על האזיקונים שהיו לי על הידיים. הוא התחיל להפעיל לחץ על הידיים שלי ומשך לי את הראש אחורה. זה כאב מאוד. תוך כדי שהוא עושה את זה הוא אמר לי: "אני אבו זכי ואני משוגע". הוא המשיך ללחוץ לי על הידיים ואז הפסיק ואמר שהוא יוצא מהחדר לשתי דקות ושכדאי שכשהוא יחזור אני אספר לו הכול.

כשהחוקר חזר לחדר, הוא אמר לי: "אתה רוצה לחזור הביתה או לאלץ אותי לעלות עוד מדרגה?". עניתי שאין לי מה להגיד. החוקר התעצבן. הוא התקרב אלי ובעט בי בכוח בגב. צעקתי מכאב. החוקר אמר שהוא מתחיל בדרגת הקושי השנייה. אמרתי לו שהוא יכול לדלג לדרגה העשירית. הוא תפס לי את הלסת ואמר לי לא לדבר עד שהוא שואל אותי משהו.

החוקר שם את הרגל שלו על האזיקונים שלי והתחיל להפעיל לחץ כלפי מטה. תוך כדי כך הוא שאל אותי אם אני רוצה להודות. הכאב היה נורא. החוקר הפסיק ושוב שאל אותי אם אני רוצה להודות. עניתי שאין לי מה להגיד. החוקר עזב את החדר וחזר כשהוא מחזיק בכבל חשמלי להנעת מכוניות. הוא חיבר לידיים שלי את שני התופסנים ושם תופסן שלישי בין הרגליים שלי ליד איבר המין. הוא איים עלי שהוא יפעיל את החשמל אם אני לא אודה. החוקר אמר שאם הוא יפעיל את החשמל אני לא אוכל להביא ילדים. עניתי שאני לא מפחד. החוקר

רתח מעצבים. הוא שחרר את התופסנים של הכבל, זרק אותו על הרצפה והתחיל לבעוט בי בגב ובמותניים. הוא הפסיק להכות אותי ואיים שימשיך אם אני לא אודה.

החלטתי להפסיק את זה. פחדתי שאם אני לא אגיד שאני מודה, החוקר ימשיך לענות אותי. לא זרקתי אבנים אבל אמרתי שכן, שזרקתי אבנים על חיילים. אמרתי שזרקתי אבנים לפני שנתיים. החוקר התעצבן ואמר שהוא לא מאמין לי אז אמרתי שזרקתי אבנים לפני שבועיים בערך. אחר כך נגמרה החקירה".

א.מ. שוחרר ממעצרו בערבות כעבור חמישה ימים, ללא המשך ההליכים נגדו.

הוא מסר עדות למח"ש במסגרת חקירה שנפתחה בעקבות תלונת בצלם. תיק המח"ש נסגר בעילה של חוסר ראיות.

"החוקר "דאוד" הוציא אותי החוצה ביחד עם חייל. הם שמו כיסוי על העיניים שלי. האזיקונים עדיין היו על הידיים שלי. הם הכניסו אותי למכונית ונסענו. אני לא יודע לאן הם לקחו אותי.

הגענו לאיזה מקום מחוץ לעציון והם הורידו אותי בכוח מהמכונית. הידיים שלי כאבו מאד בגלל האזיקונים. הורידו לי את הכיסוי מהעיניים. לא ידעתי איפה אני. קשרו אותי לעץ ואז הרימו לי את הידיים האזוקות למעלה וקשרו גם אותן לעץ. זה כאב לי מאוד.

"דאוד" התחיל לתת לי מכות אגרופ. אחרי כמה דקות הוא שלף אקדח ואמר לי: "אני ארצח אותך אם אתה לא תודה! באזור הזה, אף אחד לא ימצא אותך, אנחנו נהרוג אותך ונשאיר אותך כאן!" (מ.ע., בן 15, תושב חוסאן)

מ.ע., תושב חוסאן, היה בן 15 בעת שנעצר ביוני 2011:

"הכניסו אותי לחדר שהיו בו שני חוקרים. רק אחד מהם הזדהה, הוא אמר שקוראים לו "דאוד". הוא אמר לי שנער אחר מהכפר שלי, שנעצר לפני חודש, אמר שאני זרקתי אבנים. אמרתי שלא עשיתי כלום ואז שני החוקרים התחילו לתת לי אגרופים בפנים ובבטן שלי. הם בעטו בי חזק מאוד והכאיבו לי נורא ברגליים ובגב שלי וגם באזור הבטן שלי, וזה כאב במיוחד כי עברתי שם ניתוח בקע בתחילת החודש.

החוקרים שאלו אותי אם זרקתי אבנים, וכשאמרתי שלא, הם הכו אותי באגרופים ובעטו בי. החוקר "דאוד" היה אלים במיוחד. הוא נתן לי אגרופים חזקים.

אחרי כמה זמן, החוקר "דאוד" הוציא אותי החוצה ביחד עם חייל. הם שמו כיסוי על העיניים שלי. האזיקונים עדיין היו על הידיים שלי. הם הכניסו אותי למכונית ונסענו. אני לא יודע לאן הם לקחו אותי.

הגענו לאיזה מקום מחוץ לעציון והם הורידו אותי בכוח מהמכונית. הידיים שלי כאבו מאד בגלל האזיקונים. הורידו לי את הכיסוי מהעיניים. לא ידעתי איפה אני. קשרו אותי לעץ ואז הרימו לי את הידיים האזוקות למעלה וקשרו גם אותן לעץ. זה כאב לי מאוד.

"דאוד" התחיל לתת לי מכות אגרופ. אחרי כמה דקות הוא שלף אקדח ואמר לי: "אני ארצח אותך אם אתה לא תודה! באזור הזה, אף אחד לא ימצא אותך, אנחנו נהרוג אותך ונשאיר אותך כאן". הוא המשיך לתת לי

אגרופים ולחקור אותי ולהכות אותי. אחר כך, הוא חתך את האזיקונים שהיו לי על הידיים, שהיו קשורות לעץ ושם לי שוב את כיסוי העיניים. הם העלו אותי למכונית והחזירו אותי שוב לחקירה בעציון.

אותו חוקר, "דאוד", חקר אותי שוב. גם הפעם הוא הכה אותי, אבל בצורה שונה. הוא הרים אותי ודחף אותי על הקיר. בכל פעם שנפלתי על הרצפה הוא בעט בי. הרגשתי שאני עומד לאבד את ההכרה מרוב כאב. אני לא יודע כמה זמן עבר עליי במצב הזה.

אחר-כך נכנס לחדר חוקר אחר וגם הוא הכה אותי, יחד עם "דאוד". הם נתנו לי אגרופים בפנים ודרכו עלי בכל פעם שנפלתי על הרצפה. זה נמשך ככה עד הבוקר. בבוקר, כשנגמרה החקירה, הם גררו אותי מהחדר כי לא הייתי מסוגל לעמוד, וזרקו אותי לחדר אחר יחד עם שבעה עצורים אחרים. גם א. נער אחר מהכפר שלי, היה שם. המצב שלו היה עוד יותר גרוע משלי. העיניים שלו היו נפוחות והיו לו סימנים של מכות בידיים וברגליים.

א. סיפר לי שהחוקרים הכו אותו באכזריות בחדר החקירה. הוא אמר שהוא איבד את ההכרה כמה פעמים ובסוף נאלץ להודות שזרק אבנים. שנינו סבלנו מכאבים קשים ולפעמים צעקנו מרוב כאב. היינו יחד באותו החדר בעציון ארבעה ימים, עד שהעבירו אותנו לכלא עופר".

מ.ע. שוחרר ממעצרו בערבות כעבור חמישה ימים. ההליכים המשפטיים נגדו טרם הסתיימו.

מ.ב., תושב בית אומר, היה בן 17 בעת שנעצר באוקטובר 2011:

"בחדר החקירה היו שני חוקרים. אני עמדתי כשהידיים שלי אזוקות והעיניים מכוסות והחוקרים שאלו אותי על אירוע שהיה בבית אומר ואם זרקתי אבנים באירוע. אמרתי שלא זרקתי אבנים ושלא הייתי באירוע הזה בכלל. פתאום אחד מהחוקרים תפס את הידיים שלי, שהיו אזוקות מאחור. הוא הרים אותן בכוח למעלה וזה כאב לי מאוד. החוקר השני בעט בי עם הברך שלו בכוח בחזה ונפלתי על הרצפה. בזמן ששכבתי על הרצפה שני החוקרים בעטו לי בבטן וברגליים. פחדתי מאוד אבל לא בכיתי.

אחר-כך נכנס לחדר החקירה חוקר שלישי. הוא האשים אותי שזרקתי אבן בניסיון להרוג חייל באירוע שעליו הם חקרו אותי. עניתי שוב שלא הייתי באירוע הזה בכלל. ביקשתי ממנו להוריד לי את הכיסוי מהעיניים כדי שאני אוכל לראות אותו ולדבר אליו. הוא הוריד לי את הכיסוי מהעיניים והוריד את האזיקונים. גיליתי שהידיים שלי נהיו כחולות בגלל האזיקונים ההדוקים.

החוקר החדש הושיב אותי על כיסא. שני החוקרים האחרים נשארו בחדר. הוא שאל אותי כמה שאלות ואחר כך שם לי שוב את הכיסוי על העיניים ואזק לי את הידיים. הוא הורה לי לעמוד והמשיך לשאול אותי את אותן השאלות. כשעניתי שוב שלא הייתי באירוע החוקר התעצבן. הוא בעט בי והפיל אותי על הרצפה. הוא תפס לי את המצח והתחיל ללחוץ בכוח. זה מאוד כאב לי והתחלתי לצעוק. בשלב מסוים לא יכולתי לסבול יותר ואמרתי: "זרקתי אבנים".

החוקר הרפה ממני ולקח אותי לחדר אחר. הוא הוריד את הכיסוי מהעיניים שלי והשאיר את האזיקונים. ישבתי מול שוטר במדים שרשם את העדות שלי. הודיתי שזרקתי אבנים. הוא אמר לי לחתום על העדות שלי אבל לא הסכמתי כי היא הייתה כתובה בעברית ולא ידעתי מה כתוב בה ועל מה אני חותם".

בעקבות הודאתו, הועמד מ.ב. לדין. הוא שוחרר בערבות לאחר מעצר של כחודש. במסגרת משפטו ניהלו עורכי דינו משפט זוטא שבמסגרתו טענו כי הודאתו בלתי קבילה משום שנשחטה ממנו באמצעים לא כשרים. בעקבות משפט הזוטא חזרה בה התביעה חזרה מכתב האישום והוא בוטל. בהודעת התביעה על ביטול כתב האישום לא נמסרה כל התייחסות למשפט הזוטא ולא ניתן הסבר להחלטה.

"שני האנשים שהיו עם החוקר הוציאו אותי מהחדר ודחפו אותי לתוך חדר שירותים. החוקר הורה לי לכרוע על הברכיים. הוא הכניס לי משהו לפה כדי שלא ישמעו אותי צורח והתחיל לתת לי אגרופים בראש וסטירות. ירד לי דם מהאף ומהפה.

החוקר עמד מאחורי, תפס את האזיקונים שעל הידיים שלי והידק אותם בכל הכוח. הרגשתי שאני מדמם מהמקום שבו היו האזיקונים. הוא קילל אותי, ואמר לי, בזמן שעמד מאחוריי: "אני מזיין ילדים!" [...]. צעקתי: "אל תיגע בי. תתרחק ממני, אין לי במה להודות". זה רק עצבן אותו יותר והוא המשיך להכות אותי". (מ.ש., בן 16, תושב אל-ערוב)

מ.ש., תושב מחנה הפליטים אל-ערוב, היה בן 16 בעת שנעצר ונחקר בינואר 2011:

"החוקר הראשון שחקר אותי לבש מדי משטרה. בתחילת החקירה הוא התייחס אלי בכבוד ובעדינות והציע לי קפה וסיגריות. הוא אמר לי שנחקרים אחרים אמרו שאני זרקתי אבנים ושכדאי שאני אשתף פעולה ואודה. עניתי שאין לי במה להודות. החוקר התעצבן. הוא צעק וקילל אותי, את אמא שלי ואת האסלאם. הוא אמר לי שוב שאני צריך להודות ועניתי שאין לי במה להודות.

החוקר התקשר למישהו ואחרי כמה דקות נכנסו אל החדר חוקר בלבוש אזרחי ואיתו עוד שני אנשים שנראו חזקים ומפחידים. הם לא התערבו בחקירה ונשארו בחדר. החוקר בלבוש האזרחי אמר לי שקוראים לו "דאוד". הוא לקח אותי לחדר חקירה אחר ושם הוא אזק את הידיים שלי מאחור וכיסה לי את העיניים. הוא שאל אותי אם אני רוצה להיחקר בדרך של החמורים או בדרך של הכבוד. עניתי שאני רוצה את הדרך של הכבוד. הוא אמר: "אז תתחיל לדבר".

עניתי לו שאין לי מה להגיד. הוא שאל שוב וגם הפעם עניתי שאין לי מה להגיד. "דאוד" העמיד אותי ואמר: "תחשוב עוד פעם". עניתי שאין לי מה להגיד. הוא חתך את האזיקונים שלי והוריד את הכיסוי מהעיניים שלי ואז הורה לי להוריד את כל הבגדים שלי. שאלתי אותו: "למה להוריד את הבגדים?" והוא ענה: "חיפוש". הורדתי את כל הבגדים שלי חוץ מהנעליים. הוא אמר לי להסתובב ואחר כך אמר לי להתלבש.

אחרי שהתלבשתי "דאוד" שאל: "נו?". אמרתי לו שאין לי שום דבר להגיד. "דאוד" קשר לי את הידיים מחדש. שני האנשים שהיו איתו הוציאו אותי מהחדר ודחפו אותי לחדר השירותים. "דאוד" הורה לי לכרוע על

הברכיים. הוא הכניס לי משהו לפה כדי שלא ישמעו אותי צורח והתחיל לתת לי אגרופים בראש וסטירות. ירד לי דם מהאף ומהפה.

"דאוד" עמד מאחורי, תפס את האזיקונים שעל הידיים שלי והידק אותם בכל הכוח. הרגשתי שאני מדמם מהמקום שבו היו האזיקונים. הוא קילל אותי, ואמר לי, בזמן שעמד מאחוריי: "אני מזיין ילדים!". הוא אמר גם: "יש לך תחת יפה!". בגלל היחס שלו החלטתי להיות עקשן ולא לשתף פעולה. צעקתי עליו: "אל תיגע בי. תתרחק ממני, אין לי במה להודות". זה רק עצבן אותו יותר והוא המשיך להכות אותי.

בשלב מסוים, החלטתי שאני חייב להפסיק את המכות כי אני לא יכול לעמוד בזה יותר. בזמן ש"דאוד" הכה אותי, אמרתי: "כן, זרקתי אבנים". הוא הפסיק.

אחר כך לקחו אותי לחוקר במדי משטרה שרשם את העדות שלי. הוא שאל אותי למה אני נראה ככה. סיפרתי לו שהחוקר "דאוד" הכה אותי. השוטר צחק ואמר: "אנחנו לא מכים". אחר כך הוא קרא ל"דאוד" ושאל אותו אם הוא הכה אותי. "דאוד" צחק. השוטר אמר: "אתה רואה.... "דאוד" אדם נחמד. הוא לא מכה אף אחד". שניהם צחקו.

בעקבות הודאתו, הועמד מ.ש. לדין והורשע. הוא שוחרר בתום מאסר של כשישה חודשים.

ר.ש., תושב מחנה הפליטים אל-ערוב, היה בן 16 בעת שנעצר ונחקר בפברואר 2012:

"אחרי כמה שעות של המתנה במחנה של הצבא בעציון, מישהו ניגש אלי ואמר לי: "אני קפטן דאוד". הוא הוריד לי את הכיסוי מהעיניים. הוא הצביע על שני חדרים ושאל אותי: "אתה רוצה להיחקר בדרך המכובדת או בדרך של החיות? זה חדר הכבוד וזה חדר החיות". עניתי לו שאני רוצה את החדר של הכבוד. "דאוד" הכניס אותי לחדר שהיה בו עוד חוקר ויצא. החוקר שהיה בחדר אמר לי: "תגידי לי כמה פעמים זרקת אבנים ומי זרק איתך?". עניתי לו שלא זרקתי אבנים. החוקר קרא ל"דאוד". "דאוד" נכנס לחדר. הוא אמר לי: "אתה לא רוצה להודות! בוא אתי...".

"דאוד" לקח אותי לחדר אחר. הוא עמד מאחוריי ואז הידק מאוד את האזיקונים על ידיים שלי. זה מאוד כאב. הוא אמר לי לשבת על כיסא שהיה בחדר ושאל אותי: "אתה לא רוצה להודות?". אמרתי לו שאין לי במה להודות. הוא התעצבן והתחיל להכות אותי. הוא הכה אותי כמה פעמים באיבר המין שלי וזה כאב לי מאוד. ניסיתי להתכופף ולהתחמק ממנו אבל הוא המשיך להכות אותי באגרופים. הוא בעט לי ברגל וצעק: "תוֹדָה, יא בן שרמוטה!". אמרתי לו שאין לי במה להודות. דאוד התנשם בגלל המכות. הוא הפסיק לכמה זמן ואז הכה אותי עוד פעם צעק עלי וקילל אותי.

בשלב מסוים דאוד עמד מאחורי ותפס את שתי הידיים שלי שהיו אזוקות מאחור. הוא התחיל להרים את הידיים שלי לכיוון הראש שלי. כאב לי מאוד והרגשתי שהידיים שלי עומדות להיתלש. לא יכולתי לשאת יותר את הכאבים ואמרתי לו: "די, אני רוצה להודות".

בעקבות הודאתו הועמד ר.ש. לדין והורשע. הוא שוחרר בתום מאסר של שלושה חודשים.

"אחרי שהודיתי, החוקר העביר אותי לחוקר אחר, במדי משטרה, שרשם את העדות שלי והקליט אותה. החוקר נתן לי לקרוא דף בערבית שבו רשום שאני מצהיר שאני מוסר את העדות שלי מרצוני החופשי ובלי שאולצתי לעשות את זה ושלא הותקפתי על ידי אף אחד. החוקר הפעיל את מכשיר ההקלטה. אחרי שקראתי את המשפט אמרתי לו: "אבל החוקר הקודם הכה אותי". החוקר התעצבן. הוא עצר את ההקלטה ונתן לי שתי סטירות. אחר כך הוא הורה לי להגיד שלא הכו אותי, אחרת הוא יחזיר אותי לחוקר הראשון והוא יכה אותי שוב. שתקתי. החוקר המשיך את גביית ההודאה והקליט אותה. הודיתי שזרקתי אבנים וחתמתי על ההודאה" (ס. א., בן 15, תושב בית אומר)

ס. א., תושב בית אומר, היה בן 15 בעת שנעצר בינואר 2013:

"בעציון ניגש אלי חוקר. הוא לקח אותי איתו והכניס אותי לחדר. העינייים שלי היו מכוסות והידיים אזוקות מלפנים. החוקר שאל אותי אם אני רוצה שהוא יתייחס אלי בדרך של כבוד או בדרך של חיות. עניתי שבכבוד. הוא הציע לי סיגריה ואני עניתי שאני לא מעשן. אחר כך הוא אמר שהוא מכין לי כוס תה. בזמן שהחוקר חימם את המים לתה, הוא הצביע על נייר שעליו היו כתובים בערבית שלושה שמות של עצורים. החוקר אמר שהם אמרו שאני זרקתי אבנים ושכדאי שאני אודה. עניתי לו שאני לא מכיר את האנשים האלה. הוא התיוז מים חמים על הפנים שלי. הוא אמר לי עוד פעם שכדאי שאני אודה. אמרתי לו שלא עשיתי שום דבר שצריך להודות בו.

החוקר איים עלי שהוא יביא את בני המשפחה שלי ויכה אותי לעיניהם. אמרתי לו עוד פעם שלא עשיתי שום דבר. הוא איים להכות אותי עם שתי חתיכות מעץ שמחוברות בשרשרת. פחדתי מאוד. הוא נתן לי שתי מכות בראש ואיים שיכה אותי חזק יותר אם לא אודה. החלטתי להודות ואמרתי שזרקתי שתי אבנים על כלי רכב צבאי בתוך בית אומר.

אחרי שהודיתי, החוקר העביר אותי לחוקר אחר, במדי משטרה, שרשם את העדות שלי והקליט אותה. החוקר נתן לי לקרוא דף בערבית שבו רשום שאני מצהיר שאני מוסר את העדות שלי מרצוני החופשי ובלי שאולצתי לעשות את זה ושלא הותקפתי על ידי אף אחד. החוקר הפעיל את מכשיר ההקלטה. אחרי שקראתי את המשפט אמרתי לו: "אבל החוקר הקודם הכה אותי". החוקר התעצבן. הוא עצר את ההקלטה ונתן לי שתי סטירות. אחר כך הוא הורה לי להגיד שלא הכו אותי, אחרת הוא יחזיר אותי לחוקר הראשון והוא יכה אותי

שוב. שתקתי. החוקר המשיך את גביית ההודאה והקליט אותה. הודיתי שזרקתי אבנים וחתמתי על ההודאה".

בעקבות הודאתו, ס.א. הועמד לדין והורשע. הוא שוחרר בתום מאסר של חודשיים וחצי.

במהלך פעולה לילית של הצבא שהתקיימה בכפר תוקוע בחודש יוני 2011 נעצרו שלושה אחים, אחד מהם קטין, ביחד עם אביהם ובן דודם, גם הוא קטין, ונלקחו לחקירה בנקודת המשטרה בעציון. לאחר שחרורם דיווחו הנחקרים לתחקירנית בצלם על אלימות ואיומים בחקירותיהם. להלן פירוט המקרים:

"מיד בתחילת החקירה, אחד החוקרים שאל אותי אם זרקתי אבנים. אמרתי שלא עשיתי את זה. בתגובה, החוקר הכה אותי באגרופים בפנים ובבטן. הוא חזר על השאלה עוד פעם וכשעניתי שלא זרקתי אבנים הוא בעט לי ברגליים ובאיבר המין שלי. זה כאב מאוד ואני נפלתי על הרצפה. החוקר תפס אותי והרים אותי לכיסא, ואז הפך את הכיסא ואני נפלתי על הרצפה. הוא עשה את זה שלוש פעמים.

שני החוקרים קיללו אותי קללות גסות מאוד. אחד מהם אמר לי שהוא יאנוס אותי ושאחר כך הוא יהרוג אותי ושעדיף לי להודות. לא הודיתי והוא בעט בי בכוח ברגל שמאל שלי. הוא בעט כמה פעמים באותה רגל והיא מאוד כאבה לי. נפלתי על הרצפה ולא יכולתי להזיז את הרגל, אבל החוקרים לא ריחמו עלי. חוקר אחד שאל אותי שאלות והחוקר השני הכה אותי". (כ.ע., בן 15, תושב תוקוע)

כ. ע., בן 15 בעת מעצרו:

"הכניסו אותי לחקירה כשהידיים שלי אזוקות והעיניים מכוסות. לא ראיתי את מי שחקר אותי, אבל הם היו שניים. מיד בתחילת החקירה, אחד החוקרים שאל אותי אם זרקתי אבנים. אמרתי שלא עשיתי את זה. בתגובה, החוקר הכה אותי באגרופים בפנים ובבטן. הוא חזר על השאלה עוד פעם וכשעניתי שלא זרקתי אבנים הוא בעט לי ברגליים ובאיבר המין שלי. זה כאב מאוד ואני נפלתי על הרצפה. החוקר תפס אותי והרים אותי לכיסא, ואז הפך את הכיסא ואני נפלתי על הרצפה. הוא עשה את זה שלוש פעמים.

שני החוקרים קיללו אותי קללות גסות מאוד. אחד מהם אמר לי שהוא יאנוס אותי ושאחר כך הוא יהרוג אותי ושעדיף לי להודות. לא הודיתי והוא בעט בי בכוח ברגל שמאל שלי. הוא בעט כמה פעמים באותה רגל והיא מאוד כאבה לי. נפלתי על הרצפה ולא יכולתי להזיז את הרגל, אבל החוקרים לא ריחמו עלי. חוקר אחד שאל אותי שאלות והחוקר השני הכה אותי.

אחר כך אחד החוקרים הרפה קצת את הכיסוי שעל העיניים שלי ואמר לי להסתכל. ניסיתי להסתכל על הפנים שלו ואז הוא נתן לי סטירה ואמר: "תסתכל על המכנסיים שלי". הוא שחרר את הכפתורים של המכנסיים שלו. הוא איים

שיאנוס אותי אם לא אודה. פחדתי ממנו מאוד, אבל הוא לא עשה שום דבר. הוא רק הידק לי את הכיסוי על העיניים בחזרה והוציא אותי מהחדר.

שמעתי את אבא קורא לי. הוא ישב מחוץ לחדר. ניסיתי לדבר איתו ולספר לו מה שקרה לי בחקירה, אבל חייל נתן לי מכה בראש ואמר לי לשתוק. אחר כך הם שיחררו את אבא ונשארתי עם האחים שלי ובן הדוד שלי, מ. שגם נעצר. ישבתי בחצר. מאוד כאבה לי הרגל מהבעיטות של החוקר וגם הידיים שהיו קשורות באזיקונים כאבו לי. צעקתי מכאבים אבל החיילים שהיו מסביב השתיקו אותי.

אחרי שעתיים בערך, הכניסו אותי עוד פעם לחקירה. החוקרים שוב שאלו על זריקת האבנים ואני עניתי להם שלא עשיתי את זה. אחד החוקרים הכה אותי בפנים ובצוואר. אחר כך הוא שוב הפך לי את הכיסא ואני נפלתי על הרצפה.

שמעתי שהכניסו עוד מישוהו לחדר. החוקר שאל אותו שאלה וכשהוא ענה, זיהיתי לפי הקול שזה מ., בן הדוד שלי. החוקרים אמרו למ. שאני אמרתי בחקירה שהוא זרק אבנים. אני הכחשתי את זה ואחד החוקרים הכה אותי בפנים ובראש. אחר כך הם הוציאו אותי לחצר ומ. נשאר איתם."

כ. הועמד לדין והורשע. הוא שוחרר בתום מאסר של חודשיים.

"החוקר בעט בי עם הברך באיבר המין שלי שלוש פעמים. זה היה הדבר הכי כואב שהרגשתי בחיים שלי. מהכאבים איבדתי את ההכרה ונפלתי לרצפה. התעוררתי ממים שהחוקר התיז לי על הפנים. הוא אמר לי: "עדיף לך להודות, אחרת אכה אותך ככה עוד פעם". אמרתי לו: "בבקשה, תן לי ללכת לשירותים, מאוד כואב לי". הוא המשיך לחקור אותי במשך עוד שעה בערך. בשלב מסוים, כשהוא ראה את הסבל שלי, הוא נתן לי ללכת לשירותים. בשירותים ראיתי שיצא לי דם בשתן". (מ.ע., בן 22, תושב תוקוע)

מ.ע. (אחיו של כ.), בן 22 בעת מעצרו:

"הכניסו אותי לחקירה כשהידיים שלי אזוקות והעיניים מכוסות. החוקר אמר לי: "אתה רוצה שאני אתייחס אליך כמו חיה או כמו בן אדם?". אמרתי לו: "בטח שכמו בן אדם". הוא אמר: "אז תודה שזרקת אבנים". אמרתי לו שאני עובד ובונה את הבית שלי ומתחתן בעוד שלושה חודשים ואני לא הולך לזרוק אבנים עם הילדים שעושים את זה. הוא אמר לי: "האח שלך, כ., העיד שאתה זרקת אבנים". עניתי לו שכ. הוא רק בן 15, וששמעתי את הצעקות שלו בזמן שהם הכו אותו בחקירה. אמרתי שהוא כנראה אמר שעשיתי את זה רק כדי שהם יפסיקו להכות אותו. החוקר תפס אותי ודחף אותי פעמיים על הקיר. אחר כך הוא נתן לי סטירות ואמר שהוא יביא כבל חשמל, יחבר אותו לגוף שלי ויהרוג אותי במכת חשמל. אחר כך הבנתי שזה היה רק איום.

כשהמשכתי להכחיש שזרקתי אבנים, החוקר בעט עם הברך שלו באיבר המין שלי שלוש פעמים. זה היה הדבר הכי כואב שהרגשתי בחיים שלי. מרוב כאב איבדתי את ההכרה ונפלתי על הרצפה.

התעוררתי כשהחוקר החוקר התיז לי מים על הפנים. הוא אמר לי: "עדיף לך להודות, אחרת אני ארביץ לך ככה עוד פעם". אמרתי לו: "בבקשה, תן לי ללכת לשירותים, מאוד כואב לי". הוא המשיך לחקור אותי במשך שעה בערך. בשלב

מסוים, כשהוא ראה את הסבל שלי, הוא נתן לי ללכת לשירותים. בשירותים ראיתי שיצא לי דם בשתן... אמרתי את זה לחוקר אבל הוא לא התייחס לזה.

החוקר יצא מהחדר ובא חוקר אחר. הוא אמר לי שכדאי לי להודות ואני עניתי שאין לי במה להודות כי לא עשיתי שום דבר. הוא נתן לי סטירות ומכות בראש ואני נפלתי על הרצפה. הוא התחיל לבעוט בי בגב וברגליים. צעקתי מרוב כאב. אחר כך הוא אמר שהוא יפעיל מכשיר הקלטה ושאני אענה לשאלות שלו. הוא שאל אותי אם זרקתי אבנים. עניתי לו שלא. החוקר עצר את מכשיר ההקלטה. הוא התחיל לקלל אותי ונתן לי מכות ובעיטות. אחרי כמה דקות הוא אמר לי: "אני מפעיל את מכשיר ההקלטה עוד פעם ואני אשאל אותך את אותה השאלה ואוי לך אם תענה "לא". הוא הפעיל את המכשיר.

כאב לי מאוד והחלטתי להפסיק את זה, כדי שלא יכו אותי שוב. כשהחוקר שאל אותי אם זרקתי אבנים, עניתי שכן. החוקר אמר לי: "אם לא היית עונה "כן" הייתי גומר אותך סופית". החקירה נגמרה".

בעקבות הודאתי, מ.ע. הועמד לדין והורשע. הוא שוחרר בתום ארבעה חודשי מאסר.

ה.ע. (אחיהם של כ. ומ.), בן 25 בעת מעצרו:

"הכניסו אותי לחקירה בסביבות השעה 2:00 לפנות בוקר. העיניים שלי היו מכוסות והידיים אזוקות מאחור. לפי הקולות, הבנתי שיש בחדר שני חוקרים.

אמרתי לחוקרים שמאוד כואב לי בידיים מהאזיקונים. אחד מהם ניגש אלי והידק עוד יותר את האזיקונים וזה כאב עוד יותר. אחר כך, אחד החוקרים נתן לי אגרוף בפנים. אחר כך הוא שאל אותי אם זרקתי אבנים. אמרתי לו שאני כבר מבוגר מדי בשביל להתעסק בזה ושאני עובד כל היום עם אבא שלי במוסך וחוסך כסף בשביל להתחתן ולבנות בית.

אחד החוקרים דחף אותי מהכיסא ונפלתי על הרצפה. אחר כך הוא בעט בי בגב ואז העמיד אותי ובעט בי בבטן ובאיבר המין. זה כאב מאוד. צעקתי מרוב כאב. הוא אמר לי שהוא ייקח אותי לחורשות ויאנוס אותי אם אני לא אודה. שני החוקרים קיללו אותי קללות גסות מאוד.

אחר כך, אחד החוקרים ניסה להוריד לי את המכנסיים ואני ניסיתי להתנגד עם הגוף שלי ועם הידיים, שהיו אזוקות מאחור. החוקרים הפילו אותי שוב על הרצפה. אחד מהם שחרר קצת את הקשר של כיסוי העיניים ואז ראיתי דרך חריץ בכיסוי שהוא החזיק ביד מספריים גדולים מברזל. הוא אמר לי: "אתה רואה את המספריים? אם לא תודה אני אחתוך בהם את הזין שלך". אמרתי לו: "במה אני אודה? אני נשבע באללה שלא עשיתי שום דבר שצריך להודות בו. אני לא אודה במשהו שלא עשיתי". החוקר הידק את הכיסוי על העיניים שלי מחדש והתחיל שוב להכות אותי. צעקתי מכאבים.

אחר כך אחד החוקרים אמר: "אנחנו נביא את אבא שלך מהחצר בחוף ונרביץ לו מול העיניים שלך. עדיף לך להודות". הם המשיכו לאיים עלי ואמרו שהם ייקחו אותי אל החורשות ויהרגו אותי שם ושאלו אותי לא ידע עלי. הם כל הזמן קיללו אותי ואמרו דברים גסים מאוד. החקירה שלי נמשכה שעה וחצי בערך והחוקרים שאלו אותי בעיקר על זריקת אבנים. גם לפני שעניתי הם נתנו לי בעיטות ואגרופים. החקירה נגמרה והוציאו אותי מהחדר.

בבוקר הכניסו אותי שוב לחקירה. הפעם החוקר הוריד לי את כיסוי העיניים ואת האזיקונים מהידיים. גיליתי שהידיים שלי נהיו כחולות בגלל האזיקונים. הקול של החוקר נשמע לי מוכר. אני חושב שהוא אחד משני החוקרים שחקרו אותי בלילה. הפעם הוא לא הכה אותי. הוא אמר לי שהאחים שלי אמרו שאני זרקתי אבנים. סיפרתי לו על כל מה שעבר עלי במהלך החקירה ואמרתי שאני חף מפשע ושלא זרקתי אבנים. הוא הקליט אותי ורשם את מה שאמרתי. אחר כך הוא הורה לי לחתום על הדברים שלי שהוא כתב. זה היה כתוב בעברית. חתמתי בלי שהבנתי אף מילה".

ה. לא הועמד לדין. הוא שוחרר לאחר מעצר של שמונה ימים.

חתונתם המשותפת של מ. וה. נדחתה בשל מאסרו של מ. והתקיימה במאי 2012.

"החקירה נמשכה. דרך חריץ בכיסוי העיניים הצלחתי לראות את החוקר מתעסק עם אקדח שהיה לו ביד. הוא טען אותנו בכדורים והסתובב סביבי. הוא אמר לי: "אני ארוקן את האקדח על הראש שלך ואזרוק אותך בחוץ בלי שאף אחד ידע עליך". (מ.ע., בן 17, תושב תוקוע)

מ.ע., בן 17, בן דודם של שלושת האחים שעדויותיהם צוטטו לעיל, נעצר באותו הלילה ונלקח עמם לנקודת המשטרה בעציון. בעדות שמסר לבצלם סיפר:

"הכניסו אותי לחדר החקירות. העיניים שלי היו מכוסות, אבל שמעתי קולות של שני חוקרים. אחד מהם אמר לי: "אני קפטן "דאוד" ואני אחקור אותך". הוא שאל אותי אם זרקתי אבנים ואני עניתי שלא. כשהוא שמע את התשובה שלי, הוא נתן לי אגרופים בפנים ובבטן ושאל אותי שוב אם זרקתי אבנים. אמרתי לו שלא. בתגובה, החוקר בעט באיבר המין שלי. זה כאב מאוד. הוא עשה את זה שלוש פעמים. בפעם השלישית איבדתי את ההכרה מרוב כאב.

התעוררתי ממים שאחד החוקרים התיז לי על הפנים. החוקרים הושיבו אותי על כיסא והמשיכו בחקירה. בכל פעם שעניתי שלא זרקתי אבנים, הם הכו אותי. הם נתנו לי אגרופים בפנים, בצוואר, בחזה ובבטן. כשהם הכו אותי, צעקתי מכאבים. הם הורו לי לשתוק והמשיכו להכות אותי.

כשהחקירה נגמרה, הם הוציאו אותי לחצר והושיבו אותי על הארץ. העיניים שלי היו מכוסות והידיים אזוקות. אמרו לי לא לזוז.

אחרי שעתיים בערך, החזירו אותי שוב לחקירה. שמעתי בחדר את הקול של בן הדוד שלי, כ. . החוקרים אמרו לכ. : "אתה אמרת שבן הדוד שלך מ. זרק אבנים". כ. אמר שלא אמר את זה. שמעתי את החוקרים מכים אותו. כ. צעק. הם הוציאו אותו החוצה ואני נשארתי עם שני החוקרים.

אחד החוקרים, הכה אותי שוב. הוא נתן לי מכות בפנים ובצוואר. הוא אמר לי: "אנחנו ניקח אותך לצינוק במגרש הרוסים ונענה אותך שם במשך 40 ימים". הוא גם אמר לי שיביאו את אימא ואבא וייענו אותם. הוא אמר דברים גסים מאוד על אימא והאחיות שלי.

החקירה נמשכה. דרך חריץ בכיסוי העיניים הצלחתי לראות את החוקר מתעסק עם אקדח שהיה לו ביד. הוא טען אותנו בכדורים והסתובב סביבי. הוא אמר לי: "אתה מפחד? אני ארוקן את האקדח על ראש שלך ואזרוק אותך בחוץ בלי שאף אחד ידע עליך". אחר כך הוא הכה אותי עם האקדח בצוואר שלי. זה כאב מאוד. הוא המשיך להכות אותי בפנים עם היד שלו. הרגשתי שהפנים שלי עומדים להתפוצץ מרוב כאבים. אחרי בערך שעה, החקירה נגמרה.

החוקרים החתימו אותי על דף שבו היו רשומים הדברים שאמרתי, אבל לא הבנתי שום דבר ממה שהיה כתוב בו כי זה היה כתוב בעברית".

מ.ע. סיפר כי בימים שלאחר חקירתו, בעת שהוחזק במעצר, סבל מכאבים ומדם בשתן. לדבריו, הוא ביקש לראות רופא אולם לא הורשה. בהמשך, הועמד מ.ע. לדין והורשע. הוא שוחרר בתום שלושה חודשי מאסר.

מ., אביהם של כ.ע., מ.ע. וה.ע., סיפר בעדותו כי הוא עצמו לא נחקר אולם הוא ישב מחוץ לחדר שבו נחקרו בניו ואחיינו. לדבריו הוא לא ראה דבר משום שעיניו היו מכוסות אך שמע את צעקותיהם. בשעות הבוקר המוקדמות, חיילים הורו לו לעזוב את המקום באופן מידי וסרבו למסור לו מידע על בניו. דברים ששמע מן החיילים והחוקרים, בטרם עזב את המקום, התברר לו כי ככל הנראה נעצר בטעות יחד עם בניו.

מ.ר., תושב מחנה הפליטים אל-ערוב, היה בן 16 בעת שנעצר בדצמבר 2011:

"בעציון ניגש אלי חוקר ואמר לי שהוא "קפטן איבראהים". הוא לקח אותי לחדר. הידיים שלי היו אזוקות מאחור והעיניים מכוסות. "איבראהים" שאל אותי: "אתה רוצה להיחקר בדרך של כבוד או בדרך של החיות?". עניתי לו: "בדרך של כבוד". הוא צחק ואמר: "בסדר". אחר כך הוא נתן לי מכה חזקה בעורף ואמר: "אתה זרקת אבנים?". הוא שאל עוד פעם ואני עניתי: "לא". הוא התרגז ואמר: "אמרת לי שאתה זרקת אבנים עם החברים שלך... כמה פעמים זרקת אבנים?". עניתי לו: "לא זרקתי אבנים".

"איבראהים" חזר על השאלה בעצבנות: "אתה זרקת אבנים?" עניתי לו: "לא זרקתי אבנים". בשלב הזה הוא אמר בכעס: "אתה לא רוצה בדרך של כבוד. אני אתייחס אליך בדרך האחרת". הוא התקרב אלי והצמיד אותי בכוח לקיר. אחר כך הוא תפס צבת אדומה שהייתה על השולחן והתחיל להדק את האזיקים על הידיים שלי. הוא חיכה שאני אצעק מכאבים ואבקש ממנו להפסיק ושאני אודה, אבל לא עשיתי את זה למרות שמאוד כאב לי בידיים.

אחר כך הוא הוציא אותי בכוח מהחדר והכניס אותי לחדר אחר. הוא אמר לי: "אתה לא רוצה להודות! עכשיו תראה איזה יחס תקבל בחדר השני". כשנכנסנו לחדר, "איבראהים" כיבה את האורות והוריד לי קצת את הכיסוי מהעיניים כדי שאני אראה שהחדר חשוך. הוא שאל: "נו, אתה רוצה להודות?". עניתי שלא, כי אין לי במה. הוא אמר: "כוס אימא שלך...".

פתאום הוא נתן לי מכה חזקה באיבר המין. זה מאוד כאב. התכופתי כדי להגן על עצמי ממכות נוספות ואז הוא נתן לי מכה בגב. התיישרתי והוא נתן לי עוד מכה באיבר המין וכשהתכופתי, הוא שוב הכה אותי בגב.

אחר כך הוא בעט בי עם הברך שלו בכוח ברגל שלי מאחור. נפלתי והראש שלי נחבט ברצפה. בזמן ששכבתי, "איבראהים" המשיך לבעוט בי בכל הגוף. כשניסיתי לקום, הוא בעט בי כדי ש לא אוכל לקום. אחר כך הוא הקים אותי ואמר: "בסופו של דבר אתה תודה ותגיד את הכל... כל החברים שלך הודו".

הוא הוציא אותי מהחדר והעביר אותי לחוקר אחר. החוקר אמר לי: "אני קפטן סאמי ואני רוצה שתגיד לי את הכל". "סאמי" לקח אותי לחדר שלו. הוא שיחק תפקיד של חוקר מזדהה ונחמד. הוא ראה את הנפחות בראש שלי בגלל שנפלתי בחקירה של "איבראהים" ושאל אותי: "מי עשה לך את זה?". הוא הביא מספריים וחתך לי את האזיקונים מהידיים. אחר כך, הוא הוריד לי את הכיסוי מהעיניים, הושיב אותי על כיסא והתחיל לכתוב במחשב. הוא אמר לי: "אתה רוצה לגמור עם זה?". אמרתי לו: "כן, אבל אין לי מה להגיד לך". הוא שתק קצת זמן ואז שאל אותי: "כמה

פעמים זרקת אבנים? מי מהחברים שלך זרק איתך אבנים?" עניתי לו שלא זרקתי אבנים ושאלתי לי חברים. החוקר שתק.

אחר כך הוא הביא מכשיר הקלטה ואמר לי להגיד לו עוד פעם כמה פעמים זרקתי אבנים. אמרתי לו שלא עשיתי את זה. הוא חזר על השאלה כמה פעמים, אבל כבר לא עניתי.

הוא כיבה את מכשיר ההקלטה ואמר לי לחתום על כמה דפים שהוא נתן לי. בהתחלה לא הסכמתי ואמרתי לו שאני לא אחתום על דפים בעברית שאני לא יודע מה כתוב בהם. הוא צעק לי בפרצוף: "תחתום!". כתבתי את השם שלי על הדף.

מ.ר. הועמד לדין והורשע. הוא שוחרר בתום שלושה חודשי מאסר.

"יש חוקר אחר, קוראים לו "אבו אחמד". הוא מזיין ילדים קטנים והוא הופך אותם לבנות. אם לא תודה,

"אבו אחמד" יהפוך אותך לכלה קטנה" (ע.ס., בן 15, תושב בית אומר)

ע.ס., תושב בית אומר, היה בן 15 בעת שנעצר בדצמבר 2010:

"החוקר הכניס אותי לחדר. ישבתי על הברכיים, הראש שלי מכופף כלפי מטה והידיים היו כבולות מאחורי הגב. החוקר אמר לי לספר על עצמי. תוך כדי שדיברתי, הוא נתן לי מכה בעורף ואמר לי להמשיך לדבר. דיברתי ואז החוקר התעצבן עלי ונתן לי עוד מכה בעורף.

החוקר המשיך לשאול אותי שאלות אבל החלטתי לשתוק. הוא שאל אותי למה אני לא מדבר ועניתי שאני לא אדבר כי הוא מכה אותי. הוא אמר לי לבחור אם אני רוצה שהוא יתייחס אלי טוב או כמו לחמור. עניתי שאני מצפה שהוא יתייחס אלי טוב. אחר כך הוא יצא מהחדר.

כשהוא חזר, הוא היה כועס ועצבני. הוא אמר לי: "יא מניאק! ח' (נער בן גילו של ע. מבית אומר שנעצר באותו היום ונחקר בעציון) העיד נגדך". הוא התחיל להדק את האזיקונים מפלסטיק שהיו לי על הידיים ואמר לי שכדאי שאודה.

אחר כך, הוא אמר לי שיש חוקר אחר, שקוראים לו "אבו אחמד" והוא מזיין ילדים קטנים והופך אותם לבנות. אם לא תודה, "אבו אחמד" יהפוך אותך לכלה קטנה".

ע.ס. שוחרר לביתו ביום לאחר חקירתו.

מ.מ., תושב מחנה הפליטים אל-ערוב, היה בן 16 בעת שנעצר בפברואר 2012:

"חייל לקח אותי כשהעיניים שלי מכוסות והכניס אותי לחדר שהיה בו חוקר. החוקר אמר לי: "אם אתה גבר אז אני אהיה איתך גבר, אבל אם אתה ילד רחוב אני אהיה איתך יותר מילד רחוב". עניתי לו שאני גבר.

החוקר האשים אותי בזריקת אבנים על חיילים ומתנחלים. עניתי לו שלא עשיתי את זה. בתגובה, החוקר נתן לי שתי סטירות חזקות. זה ממש כאב. הרגשתי כאילו רימון הלם מתפוצץ לי בפנים. החוקר אמר לי שיש לי שתי דקות לחשוב אם אני רוצה להודות. הוא הדליק סיגריה והתחיל לנשוף את העשן בפנים שלי.

החוקר חיכה קצת ואז שאל אותי אם חשבתי. עניתי לו שכן ושלא זרקתי אבנים. החוקר כיבה את האורות בחדר. הוא בעט בי כמה פעמים עם הברך שלו באיבר המין שלי. זה מאוד כאב לי. התכופפתי כדי לנסות למנוע מהחוקר לפגוע בי ואז הוא נתן לי מכה חזקה בגב ובעט בי. נפלתי על הרצפה.

החוקר הקים אותי בכוח ואמר שייתן לי עוד כמה דקות לחשוב. הוא התחיל לאיים עלי שהוא יחרים את היתר העבודה של אבא שלי בישראל. המשכתי לשתוק. כל כמה דקות הוא ניגש אלי והכה אותי באגרופים. הוא איים עוד פעם שיחרים את היתר של אבא שלי וקילל את אמא והאחיות שלי.

אחר-כך הוא קרא לחייל שלקח אותי לחדר אחר. החייל הוריד לי את הכיסוי מהעיניים ומצאתי את עצמי לפני חוקר במדים של משטרה. הוא התחיל לגבות ממני עדות ולכתוב במחשב ולהקליט אותי. הוא לא הכה אותי. אמרתי שלא זרקתי אבנים וחתמתי על העדות.

כשסיימנו, נכנס לחדר חייל. הוא כיסה לי את העיניים ושם לי אזיקונים על הידיים. הוא לקח אותי לחדר אחר שבו היה חוקר אחר. החוקר הוריד לי את הכיסוי מהעיניים ופתח את האזיקונים. הוא אמר שקוראים לו "דאוד".

החוקר התחיל לאיים עלי ולקלל אותי. הוא אמר לי שאם אני אודה, אני אשתחרר הביתה וששניים מהחברים שלי כבר אמרו בחקירה שאני זרקתי אבנים. לא האמנתי לו ולא עניתי. החקירה נגמרה".

מ.מ. הושאר לאחר חקירתו במעצר. הוא שוחרר כעבור 12 ימים לביתו.

"החוקר נתן לי סטירה חזקה בפנים. אחר כך הוא התחיל לבעוט בי ואז הוא תפס אותי בשיער והטיח את הראש שלי בכוח בשולחן שהיה מולי. מהמכה נשברו לי השיניים הקדמיות. זה מאוד כאב. איבדתי שיווי משקל ונפלתי מהכיסא על הרצפה". (מ.ס., תושב בית אומר, בן 18)

מ.ס., תושב בית אומר, היה בן 18 בעת שנעצר במאי 2012:

"כשהגענו לעציון היה כבר בוקר. חייל הוריד אותי מהמשאית של העצורים והכניס אותי לתוך חדר. בחדר היה חוקר. הוא שאל אותי אם אני רוצה להיחקר "ישר" או "עקום". עניתי שניהם ביחד. אמרתי לו שאני לא אדבר עד שהוא יוריד לי את הכיסוי מהעיניים. מישהו הוריד לי את הכיסוי וראיתי את החוקר. הוא שאל אותי על

נערים אחרים מהכפר שלי. אחר כך הוא אמר שהוא יפעיל מכשיר הקלטה ויקליט את הדברים שלי. אמרתי שאין בעיה. הוא הפעיל את מכשיר ההקלטה ושאל אותי אם זרקתי אבנים. עניתי שלא.

בדיוק אז, הדלת של החדר נפתחה בכוח ומישהו נכנס. הוא היה עצבני וקילל. זיהיתי שזה החוקר "דאוד". הוא חקר אותי כשנעצרתי לפני שנתיים.

"דאוד" נתן לי סטירה חזקה. הוא קילל את אח שלי, שגם היה עצור באותו הזמן. הוא אמר שכולנו שקרנים במשפחה. אחר כך הוא התחיל לבעוט בי ואז הוא תפס אותי בשיער והטיח את הראש שלי בכוח בשולחן שהיה מולי. מהמכה נשברו לי השיניים הקדמיות. זה מאוד כאב. איבדתי שיווי משקל ונפלתי מהכיסא על הרצפה. החוקר הראשון התערב וביקש מ"דאוד" לצאת מהחדר".

בתום חקירתו, מ. הודה כי יידה אבן אחת לעבר ההתנחלות כרמי צור במהלך הפגנה. הוא הועמד לדין ושוחרר כעבור מעצר של כחודש וחצי. במהלך הדיונים להארכת מעצרו, טענה עורכת דינו כי הודאתו אינה קבילה משום שלטענתו, הוא הודה רק לאחר שהחוקר המכונה "דאוד" הכה אותו ואיים עליו. כן טענה עורכת הדין, כי החוקר המכונה "דאוד" הטיח את ראשו של מ. בשולחן ושבר את שיניו. מ. הציג את שיניו השבורות בפני השופט והאחרון הורה על העברת פרוטוקול הדיון למנהל מח"ש על מנת שיפתח בחקירה לבירור טענתו של מ.

מ.ס. מסר גרסה מפורטת בעניין לחוקר מח"ש בעודו עצור. חקירת תלונתו עודנה מתנהלת במח"ש.